

Pro Tajemství Bible zpracoval tým překladatelů pod vedením Ladislava Hodače.

Filipským 2:5-11 ⁵Mějte [tedy] v sobě to smýšlení, které bylo i v Kristu Ježíši. ⁶Ačkoli byl ve způsobu Božím, nelpěl na tom, že je roven Bohu, ⁷nýbrž sám sebe zmařil [vyprázdnil], vzal na sebe způsob otroka [služebníka – B21] a stal se podobným lidem. A když se ukázal v podobě člověka, ⁸ponížil se, stal se poslušným až k smrti, a to smrti na kříži. ⁹Proto ho také Bůh povýšil nade vše a dal mu jméno, které je nad každé jméno, ¹⁰aby se ve jménu Ježíše sklonilo každé koleno; ti, kdo jsou na nebi i na zemi i pod zemí, ¹¹a k slávě Boha Otce aby každý jazyk vyznal, že Ježíš Kristus je Pán.

The King of glory stooped low to take humanity. Rude and forbidding were His earthly surroundings. His glory was veiled, that the majesty of His outward form might not become an object of attraction. He shunned all outward display. Riches, worldly honor, and human greatness can never save a soul from death; Jesus purposed that no attraction of an earthly nature should call men to His side. Only the beauty of heavenly truth must draw those who would follow Him. DA 43.1

DA – Touha věků 43.1 Král slávy se snížil a vzal na sebe lidskou podobu. Žil na zemi v drsných a odstrašujících podmínkách. Jeho sláva byla zahalena, aby vznešený vzhled neupoutával příliš mnoho pozornosti. Vyhýbal se veškeré okázalosti. Bohatství, světská sláva či uznání nikdy nemůžou zachránit člověka před smrtí. Ježíš nechtěl, aby k Němu lidi přivádělo něco pozemského. Přál si, aby ty, kteří Ho budou následovat, přitahovala krása nebeské pravdy. (srv. TV 25.1)

He voluntarily assumed human nature. It was His own act, and by His own consent. He clothed His divinity with humanity. He was all the while as God, but He did not appear as God. He veiled the demonstrations of Deity, which had commanded the homage, and called forth the admiration, of the universe of God. He was God while upon earth, but He divested Himself of the form of God, and in its stead took the form and fashion of a man. 5BC 1126.8

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1126.8 Dobrovolně na sebe vzal lidskou přirozenost. Byl to Jeho vlastní čin a Jeho vlastní volba. Své božství oblékl do lidství. Po celou dobu byl Bůh, ale jako Bůh se nejevil. Projevy Božství, které vzbuzovaly úctu a obdiv celého Bohu náležejícímu vesmíru, zahalil. Zatímco byl na zemi, byl stále Bohem, zbavil se však božské podoby a místo ní na sebe vzal podobu a způsob člověka.

To keep His glory veiled as the child of a fallen race, this was the most severe discipline to which the Prince of life could subject Himself. Thus He measured His strength with Satan. He who had been expelled from heaven fought desperately for the mastery over the One of whom in the courts above he had been jealous. 5BC 1081.8

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1081.8 Když byl dítětem padlého lidstva, bylo tou nejtvrďší disciplínou, které se Kníže života mohl podrobit to, aby zůstala zahalena Jeho sláva. Takto změřil svou sílu se satanem. Ten, který byl vypovězen z nebe, zoufale bojoval o převahu nad Tím, na něhož nahoře v nebeských nádvořích žárlil.

But although Christ's divine glory was for a time veiled and eclipsed by His assuming humanity, yet He did not cease to be God when He became man. The human did not take the place of the divine, nor the divine of the human. This is the mystery of godliness. The two expressions "human" and "divine" were, in Christ, closely and inseparably one, and yet they had a distinct individuality. Though Christ humbled Himself to become man, the Godhead was still His own. His deity could not be lost while He stood faithful and true to His loyalty. Surrounded with sorrow, suffering, and moral pollution, despised and rejected by the people to whom had been intrusted the oracles of heaven, Jesus could yet speak of Himself as the Son of man in heaven. He was ready to take once more His divine glory when His work on earth was done. 5BC 1129.3

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1129.3 Ačkoli byla Kristova božská sláva na čas zahalena a zastíněna lidstvem, které přijal, přesto nepřestal být Bohem, když se stal člověkem. Lidství nenahradilo božství, ani božství lidství. To je tajemství zbožnosti. Oba výrazy "lidství" a "božství" byly v Kristu úzce a nerozlučně spojeny, a přesto měly odlišnou individualitu. Ačkoli se Kristus ponížil, aby se stal člověkem, stále vlastnil božství. Jestliže byl věrný a oddaný své nezkaženosti, Jeho božství se nemohlo ztratit. Přestože byl Ježíš obklopen zármutkem, utrpením a morálním poskvrněním, opovrhován a odmítnut lidmi, kterým svěřil nebeské pravdy, mohl o sobě v nebi mluvit jako o Synu člověka. Když své dílo na zemi dokončil, byl připraven znovu přijmout svou božskou slávu.

There were occasions when Jesus stood forth while in human flesh as the Son of God. Divinity flashed through humanity, and was seen by the scoffing priests and rulers. Was it acknowledged? Some acknowledged that He was the Christ, but the larger portion of those who upon these special occasions were forced to see that He was the Son of God, refused to receive Him. Their blindness corresponded to their determined resistance of conviction. 5BC 1129.4

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1129.4 Při některých příležitostech se Ježíš v lidském těle projevil jako Boží Syn. Posmívající se kněží a vládci zhlédli, jak božství prozářilo lidstvem. Uznali Jej jako takového? Někteří uznali, že je ten Kristus, ale větší část lidí, kteří při těchto zvláštních příležitostech museli poznat, že je Boží Syn, Jej odmítala přijmout. Jejich slepota odpovídala jejich rozhodnému odporu vůči tomuto usvědčení.

When Christ's indwelling glory flashed forth, it was too intense for His pure and perfect humanity entirely to conceal. The scribes and Pharisees did not speak in acknowledgment of Him, but their enmity and hatred were baffled as His majesty shone forth. The truth, obscured as it was by a veil of humiliation, spoke to every heart with unmistakable evidence. This led to the words of Christ, "Ye know who I am." Men and devils were compelled, by the shining forth of His glory, to confess, "Truly, this is the Son of God." Thus God was revealed; thus Christ was glorified (The Signs of the Times, May 10, 1899). 5BC 1129.5

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1129.5 Když v Kristu přebývajícím sláva naplno zazářila, byla příliš intenzivní na to, aby ji Jeho čisté a dokonalé lidství dokázalo zcela skrýt. Zákoníci a farizeové o Něm nemluví s uznáním, ale jejich nepřátelství a nenávisť zbrzdilo, když z Krista zazářila Jeho vznešenost. Závojem pokoření zastřená pravda promlouvala ke každému srdci s nezvratnými důkazy. To vedlo Krista ke slovům: "Vy víte, kdo jsem." Lidé i démoni byli následkem z Něj vyzařující slávy nuceni vyznat: "Toto je doopravdy Boží Syn." Takto byl zjeven Bůh a takto byl oslaven Kristus (The Signs of the Times, 10. května 1899).

"How is it that ye sought Me?" answered Jesus. "Wist ye not that I must be about My Father's business?" And as they seemed not to understand His words, He pointed upward. On His face was a light at which they wondered. Divinity was flashing through humanity. DA 81.3

DA – Touha věků 81.3 Lukáš 2,49 "A on jim řekl: Jak to, že jste mne hledali? Nevěděli jste, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?" Viděl, že Mu nerozumějí, a proto ukázal vzhůru k nebi. Užasli nad světlem, které se objevilo v Jeho tváři. Lidstvím probleskovalo božství.

No one, looking upon the childlike countenance, shining with animation, could say that Christ was just like other children. He was God in human flesh. When urged by His companions to do wrong, divinity flashed through humanity, and He refused decidedly. 5BC 1117.3

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1117.3 Při pohledu na dětskou tvář zářící životem nemůže nikdo říct, že Kristus byl stejný jako ostatní děti. Byl Bohem v lidském těle. Když na Něj Jeho společníci naléhali, aby udělal něco špatného, božství problesklo lidstvím a On zlo rozhodně odmítl.

Satan had questioned whether Jesus was the Son of God. In his summary dismissal he had proof that he could not gainsay. Divinity flashed through suffering humanity. Satan had no power to resist the command. Writhing with humiliation and rage, he was forced to withdraw from the presence of the world's Redeemer. Christ's victory was as complete as had been the failure of Adam. DA 130.3

DA – Touha věků 130.3 Satan vyslovil pochybnost o tom, že Ježíš je Božím Synem. V závěrečném vykázání se mu však dostalo nezvratného důkazu. Trpícím lidstvím Krista se mihlo božství. Satan už neměl sílu se tomuto příkazu vzepřít. Zahanbený a plný zloby musel od Spasitele světa odejít. Kristovo vítězství bylo stejně úplné jako Adamův pád. (srv. TV 79.1)

There were times when His divinity flashed forth. Thus it was when He said to the paralytic: "Be of good cheer; thy sins be forgiven thee." Matthew 9:2. 8T 202.1

8T – Svědectví pro církev, 8. svazek 202.1 Byly chvíle, kdy zazářilo Jeho božství. Tak tomu také bylo, když řekl ochrnutému: **Matouš 9,2** "Buď dobré mysli, synu, tvé hříchy jsou ti odpuštěny."

Jan 11:38,41 Ježíš ... přišel k hrobu ... pozvedl oči vzhůru a řekl: "Otče, děkuji ti, že jsi mne vyslyšel."

In all that He did, Christ was co-operating with His Father. Ever He had been careful to make it evident that He did not work independently; it was by faith and prayer that He wrought His miracles. Christ desired all to know His relationship with His Father. "Father," He said, "I thank Thee that Thou hast heard Me. And I knew that Thou hearest Me always: but because of the people which stand by I said it, that they may believe that Thou hast sent Me." Here the disciples and the people were to be given the most convincing evidence in regard to the relationship existing between Christ and God. They were to be shown that Christ's claim was not a deception. DA 536.1

DA – Touha věků 536.1 Ve všem, co Kristus dělal, spolupracoval s Otcem. Vždy si dával záležet na tom, aby bylo zjevné, že nepracuje nezávisle. Zázraky činil vírou a modlitbou. Chtěl, aby všichni znali jeho vztah k Otci. **Jan 11,41,42** ⁴¹... "Otče, děkuji ti, že jsi mne vyslyšel. ⁴²Já jsem věděl, že mne vždycky slyšíš,

ale řekl jsem to kvůli zástupu, který tu stojí okolo, aby uvěřili, že ty jsi mne poslal.” Kristus chtěl dát učedníkům i ostatním lidem co nejpresvědčivější důkaz o svém vztahu k Otci. Chtěl jim ukázat, že Jeho slova jsou pravdivá. (srv. TV 341.3)

“And when He thus had spoken, He cried with a loud voice, Lazarus, come forth.” His voice, clear and penetrating, pierces the ear of the dead. As He speaks, divinity flashes through humanity. In His face, which is lighted up by the glory of God, the people see the assurance of His power. Every eye is fastened on the entrance to the cave. Every ear is bent to catch the slightest sound. With intense and painful interest all wait for the test of Christ's divinity, the evidence that is to substantiate His claim to be the Son of God, or to extinguish the hope forever. DA 536.2

DA – Touha věků 536.2 Jan 11,43 “A když to řekl, silným hlasem zvolal: ‘Lazare, pojd’ ven!’” Jeho jasný, zvučný hlas proniká ušima mrtvého. Jak mluví, skrze Jeho lidství proniká záblesk božství. V tváři osvětlené Boží slávou vidí lidé ujištění o Jeho moci. Všichni upřeně hledí na vchod do jeskyně. Napínají uši, aby jim neunikl ani sebemenší zvuk. Všichni se zájmem a napětím očekávají, jak zkouška Kristova božství dopadne. Čekají na důkaz, který má obhájit oprávněnost Jeho tvrzení, že je Božím Synem, nebo tuto naději navždy zmařit. (srv. TV 341.4)

There is a stir in the silent tomb, and he who was dead stands at the door of the sepulcher. DA 536.3

DA – Touha věků 536.3 V tichém hrobě se něco pohnulo. Lazar, který byl ještě před chvílí mrtvý, stojí u vchodu do jeskyně. (srv. TV 341.5)